

Predikan

5 i påsktiden 2010, årg. 2.

När man läser dagens evangelietext står man som nutidssvensk lite förundrad över vissa av Jesu formuleringar. Jag provade dem på en vän till mig, jag sade: *”Du är min vän, om du gör vad jag befäller dig, du har inte valt mig utan jag har valt dig – och jag har bestämt att du skall bära frukt. Jag kallar dig inte tjänare utan vän eftersom jag har berättat allt vad min pappa sagt”*. Man kan ju säga att min vän hade svårt att ta mig på allvar. Jag förstår att ni tycker det är konstigt – men så var det!

Skillnaden beror tydligen på vem som säger orden! När Jesus säger dessa underliga meningar så framstår de helt naturliga – han har legitimitet att säga det han säger. Hans utsaga säger därför mycket om vem Jesus är: Världens frälsare och Gud själv. I alla andras munnar blir orden obegripliga.

En mening som blev ett ingångsord för förståelsen av dagens texter fann jag i den gammaltestamentliga texten från Hosea. Där läste vi följande strof: *”Herrens ord kom till Hosea: Jag skall bota dem från deras trolöshet, jag skall älska dem av hjärtat.”* Hör ni vilken gigantisk profetia det ligger i orden: *”Jag skall bota dem från deras trolöshet, jag skall älska dem av hjärtat.”* Här finns liksom hela frälsningshistorien sammantryckt till två meningar. Här är en av nycklarna till förståelsen av hela Jesu liv; Guds trolösa folk skulle botas från sin trolöshet och synd, men inte med rättmätiga straff - inte med pålagor av oändliga offer. Världens synd, mänsklighetens bortvändhet från Livets Gud skulle botas på ett helt annat sätt, nämligen genom att Gud väljer att älska sitt folk och sin mänsklighet av hjärtat. Lösningen på synden, ondskan och döden är Guds hjärtas kärlek. Guds lösning är att han utgjuter sitt hjärta för världen: han utgjuter Jesus själv – Gud utgjuter sin egen son för att världen skall leva . Tanken svindlar av skönhet.

Lösningen på världens problem är Guds kärlek och målet med denna kärlek är vår och Guds fullkomlig glädje.

Tänk, det är detta som vi är kallade att förkunna; vi vet, genom Jesus, vägen till den fullkomliga glädjen – och vi får redan här och nu ta del av den glädjen och växa in i den, bli en del av den – leva av den, i den. Det är det som är att leva som frälsta människor, att redan här och nu få del av himmelens glädje.

Var finner vi denna glädje? – Ja, det är här det börjar bli komplicerat för oss. I individualismens tidsålder är vägen till den glädje som Gud vill ge oss lång ifrån populär. Vägen till Guds glädje, både här i tiden och in i evigheten, går genom gemenskapen i hans kyrka. Kristi kyrka är inte ett okroppsligt andligt fenomen som jag kan förhålla mig till som jag tycker – Kristi kyrka är alltid en grupp människor som jag måste lära mig att leva med, människor av kött och blod. Vi har i vår bekväma oandliga tid länge levt med föreställningen att om jag bara tror, dvs. tänker rätt om Jesus, så räcker det. Men sanningen är den att man inte kan vara kristen i sin ensamhet – hur rätt man än tänker. Ibland kan man visserligen tvingas till ensamhet pga. sjukdom eller isolering – men det är undantagsfall. När Gud kallar samman sitt folk kallar han det alltid till gemenskap – till ett folk. Det är nämligen något märkligt med gemenskapen mellan kristna bröder och systrar – gemenskapen är helig och den gestaltar och ÄR himmelriket på jorden. Jesus säger ju själv att där två eller tre är samlade i mitt namn är han mitt ibland dem.

När vi kristna samlas som bröder och systrar så är det i sig en inbjudan till den heliga treenighetens gemenskap. Man brukar säga att Guds innersta väsen är kärleken mellan Fadern, Sonen och den Helige Ande. Gud är i sitt väsen gemenskap – en gemenskap som binds ihop av en obändig kärlek mellan de tre personerna i Gudomen. (Vi kan förstå det som en bild- vi kan inte greppa det men våra hjärnor). Det Jesus gör i dagens evangelietext är att han inbjuder oss, som vill vara hans lärjungar, in i denna gemenskap med Fadern, Sonen och den Helige Ande. Därför är kristen gemenskap något annat än kompisskap i största allmänhet. Där kristna är tillsammans framträder Guds folk och himmelriket. Denna gemenskap är en helig gemenskap och en vittnade gemenskap. En kristen som vill växa i sin tro måste därför ofta söka sig till de heligas gemenskap för att bli hel – för att den del i Kristi kropp som hon är kallad att vara. Kristen tro är inte ett försanthållande i största allmänhet – utan ett liv som konkretiserar sig i att man lever i Kristi fysiska kropp här på jorden – kyrkan.

Detta påstående är egentligen radikalt annorlunda gentemot hur vi ofta föreställer oss (eller i alla fall gestaltar) församlingen. Ofta framställer vi församlingen som en intresseförening för religiöst intresserade – de som är intresserade av frimärken går till frimärksklubben och de religiösa går i kyrkan. Det är så fel tänkt som det kan vara. Vi är inte kallade att tillhöra en klubb utan en gemenskap – en familj – Guds familj. Man kan inte säga att man tillhör en familj för att man är intresserad av familjeliv – utan för att man har sin

tillhörighet i familjen. Man är född eller adopterad in i familjen – man är inte medlem i den. Det är en helt annan utgångspunkt. Församlingen handlar inte om intresse utan om liv. Man umgås inte med familjen för att den är trevlig, rolig eller underhållande – inte ens för att den ”ger mig nån’ting” - man tillhör familjen eftersom den är en del av en själv och vice versa.

Tron på Jesus är en relation med Jesus – och den som har en relation med Jesus har en relation med hans bröder och systrar: församlingen.

Det som håller ihop kyrkan är samma sak som håller ihop Guds innersta väsen; kärleken - kärleken till Gud och till varandra. En församling där man inte övar sig i att älska varandra och Gud, är helt enkelt inte en församling – där finns ju inget som håller ihop dem. Det är därför Jesus är så noga med att poängtera att vi måste hålla hans bud för att vara kvar i hans kärlek – hans bud är ju att vi skall älska varandra.

Det här med att älska är ju lite komplicerat. Hur skall vi kunna göra det? Det räcker ju ibland att se sig omkring i församlingen och tänka att Jesus inte vet vad han talar om. I församlingen finns ju ofta så många underliga typer – inte alls sådana som jag. De kan ha andra politiska uppfattningar, klä sig underligt, lukta underligt. Många har så underliga personligheter att man kanske tänker att man vill hålla sig på avstånd – ja, vad vet jag. Konstiga är vi i alla fall. Hur skall man då kunna älska alla dessa underliga individer?

Det första vi måste komma ihåg är att Jesus älskar oss alla. Ja, han älskar oss alla - men vet ni, jag tror inte att han tycker om alla. Jag vet att Jesus älskade Hitler och Stalin, men jag är övertygad om att han inte tyckte om dem – och att de inte tyckte om Jesus heller. För oss gäller samma sak. Jesus har aldrig befallt oss att tycka om alla syskonen i församlingen – det kan vi inte i den här världen eftersom vår blick för varandra är förstörd av syndafallet – och våra handlingar mot varandra ibland faktiskt kan vara både medvetet och omedvetet onda. Jesus befäller oss inte att tycka om varandra utan att älska varandra. Ja, denna kärlek är det som gör att vi är ett – ett med varandra och ett med Jesus. Vad handlar då denna kärlek om? Jo, den handlar om att vi skall öva oss i beslutet att ge våra liv för våra bröder och systrar – liksom Jesus frivilligt gav sitt liv för vår skull.

Nu tror jag inte det handlar om att vi alla behöver gå i döden för varandra – men vår kärlek skall se ut så att vi skulle vilja vara beredda att göra just det. Det är alltså ingen småpotatis det handlar om här utan om total överlåtelse och förvandling av livet. Den handlar om att gå in i övningen att bli så omsluten av

Jesu kärlek att han kan älska min broder eller syster genom mig. Att leva i Jesu kärlek handlar alltså om att gå in i övningen att dagligen dö bort från min egen förvridna och av syndafallet skadade kärlek för att så uppstå i Jesu fullkomliga kärlek. Det låter ju religiöst och fint – men vad innebär det?

Som med allting annat i livet med Jesus så handlar det om överlåtelse – övning i överlåtelse. Livet med Jesus är en övning (inte en examen), vi är kallade att öva att leva i Jesu efterföljd; vi skall öva vårt hjärta att rymma Jesus, vi skall öva oss att älska vår nästa, vi skall öva oss att ge våra liv för våra bröder och systrar i tron. Vi kan idag stanna vid tre enkla små övningar vi får träna på till nästa vecka:

Öva dig att bli mindre beroende av din egen tillfredsställelse i relationen med andra människor. Detta kan för vissa betyda att ge den andre mer plats i relationen/samtalet/gruppen. För andra kan det innebära att faktiskt ta mer plats, att våga dela med sig av egna erfarenheter. Övningen kan för vissa innebära att träna sig i att faktiskt våga tala med den människa man känt ett visst obehag eller osäkerhet inför – även om man inte tror att det blir rolig. För andra kan det tvärt om innebära att sätta gränser för den medmänniska som inre respekterar den kränktes behov och helighet. Övningen går helt enkelt ut på att bryta sina egna gränser av bekvämlighet så att du kan släppa in människor till din gemenskap och ditt liv på ett sunt sätt – det är att skapa en god förutsättning för övningen i kärlek.

Öva dig i att se medmänniskan med Jesu ögon. Öva dig i att se att människa framför dig är värd att ge sitt liv för. Öva dig särskilt på dem du har svårt för. Leta i detta sammanhang särskilt efter dina egna svagheter hos nästan – lär dig älska den andres svagheter och känn igen dig själv i honom eller henne. Be mycket för dem du inte tycker om – det är en god övning i kärlek.

Sök Jesu blick. Vet att han ser dig varje stund – också när du syndar. Att öva god självinsikt om den egna svagheten är en god hjälp i att älska andra. Om Jesus kan älska mig trots att han ständigt ser mig och hör mina mörkaste tankar – så kan jag inget annat än att kapitulera för hans kärlek, söka den alltmer intensivt i sakramenten och bönen och i den gemenskap av återlösa syndare, befriade syndare – som församlingen är.

Församlingen är inget fritidsintresse – det är en del av din kropp – likaväl som du är en del av Kristi kropp. Tillsammans utgör vi – hur underligt det än kan verka – Himmelriket på jorden. I vår kärlek till varandra ligger alla himmelrikets

skatter samlade. Vi har ett ärende till världen – det största av alla ärende. Vår kallelse är att öva denna himmel i vår gemenskap; att i Jesu efterföljd och gemenskap öva att älska varandra. När våra liv är tillräckligt helgade och helade så att Jesus kärlek börjar synas i oss – då blir vi som staden på berget – vi lyser av Guds kärlek – den kärlek världen längtar efter och strävar efter. Detta är hemligheten i att nå den fullkomliga glädjen – här och i evigheten.

Gud sade: *Jag skall bota dem från deras trolöshet, jag skall älska dem av hjärtat.* När vi nu tagit emot denna botande kärlek genom Jesus, låt oss då också älska varandra med samma kärlek så att världen kan tro och vi bära frukt i Guds rike. Amen.